

บันทึก

เรื่อง การดำเนินการเกี่ยวกับเรื่องพ่อค้าฝ่าฝืนหลีกเลี่ยงอากรขาเข้า

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีได้มีหนังสือที่ ๔๒๔๓/๒๕๐๔ ลงวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๐๔ แจ้งมาว่า

๑. ด้วยปรากฏว่ามีพ่อค้าได้ทำการหลีกเลี่ยงอากรขาเข้าโดยวิธีสำแดงราคาในบัญชีราคาสินค้า (Invoice) ยื่นต่อกรมศุลกากรต่ำกว่าความเป็นจริง ทำให้เจ้าหน้าที่ศุลกากรหลงผิดประเมินราคาเก็บอากรต่ำกว่าที่พ่อค้าควรจะต้องเสีย

๒. อธิบดีกรมศุลกากรเห็นว่า การทำ Invoice แสดงราคาต่ำกว่าที่ขายกันจริง เพื่อเจตนาจะเสียอากรศุลกากรให้ต่ำกว่าที่ควรเสียจริง เพราะผ้ดังกล่าวจะต้องเสียอากรตามราคานั้น เป็นการขัดแย้งอยู่แล้วว่าต้องการจะหลีกเลี่ยงหรือโดยฉ้อโกงภาษีของรัฐ อันเป็นความผิดทั้งตามมาตรา ๒๗ และมาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. ๒๔๖๙ เมื่อทำผิดกฎหมายหลายบทก็ใช้บทที่มีโทษหนัก คือ มาตรา ๒๗ เป็นบทลงโทษ ส่วนความผิดตามมาตรา ๙๙ นั้น เป็นความผิดที่ไม่มีเจตนาจะหลีกเลี่ยงหรือฉ้อโกงภาษีศุลกากร แต่ได้แสดงเท็จเพื่อหลีกเลี่ยงในทางอื่น ๆ เช่น แสดงเมืองกำเนิดของสินค้าเท็จ แสดงเท็จเพื่อจะเอาเงินตราออกนอกประเทศให้มากกว่าที่ซื้อขายจริงสำหรับของที่เสียอากรตามสภาพ เป็นต้น

๓. ฝ่าย ก.ต.ภ.มีความเห็นว่าความผิดดังกล่าวควรถือว่าเป็นความผิดตามมาตรา ๙๙ บทเดียว ไม่มีทางที่จะเป็นความผิดตามมาตรา ๒๗ ได้ เพราะมาตรา ๒๗ เป็นตัวบทในหมวด ๔ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. ๒๔๖๙ ซึ่งว่าด้วย การตรวจของและป้องกันลักลอบหนีศุลกากร และความในตัวของบทมาตรา ๒๗ นี้ ก็มีความจำกัดไว้ชัดว่า เป็นของที่ยังมีได้เสียค่าภาษีหรือของต้องกำกัณฑ์หรือต้องห้าม หรือ ที่ยังมีได้ผ่านศุลกากรโดยถูกต้อง ฉะนั้น คำว่า เกี่ยวข้องด้วยประการใด ๆ ในการหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียภาษีศุลกากร ในมาตรา ๒๗ จึงมีความหมายถึงการหลีกเลี่ยงภาษีศุลกากรโดยวิธีการลักลอบหนีศุลกากร คือ หลีกเลี่ยงมิได้มีการชำระภาษีอากรมาแต่ต้นเสียทีเดียว มิใช่โดยวิธีการใช้เอกสารเท็จ ทั้งความผิดตามมาตรา ๒๗ นี้ ยังมีโทษให้รับของกลางอีกด้วย ซึ่งในกรณีนี้ที่กล่าวนี้ของกลางเป็นของที่ได้เสียอากรไว้บ้างแล้วย่อมไม่อาจริบได้ตามนัยมาตรานี้โดยตรง ด้วยเหตุผลดังกล่าวจะเห็นได้ว่าจะใช้มาตรา ๒๗ เป็นบทลงโทษไม่ได้ ส่วนมาตรา ๙๙ นั้น อยู่ในหมวด ๑๒ ว่าด้วย สำแดงเท็จ ซึ่งเป็นความผิดเกี่ยวกับการยื่นเอกสารต่าง ๆ ต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ซึ่งเป็นความเท็จ ความไม่บริสุทธิ์ หรือ ความชักพาให้หลงผิดในรายการใด ๆ ฉะนั้น การที่พ่อค้ายื่นบัญชีราคาสินค้าซึ่งมีราคาสำแดงไว้ต่ำกว่าความเป็นจริงจึงนับว่าเป็นความเท็จ หรือเป็นเรื่องชักพาให้เจ้าพนักงานหลงผิดในรายการแห่งราคาและ

อากร ตรงกับคำว่า รายการใด ๆ ตามตัวบทอย่างชัดแจ้งอยู่แล้ว และทั้งนี้ก็ได้เคยมีคำพิพากษาฎีกาที่ ๒๔๔/๒๔๔๔ พิพากษาเป็นบรรทัดฐานไว้แล้วว่า การทำใบขนสินค้ายื่นต่อเจ้าพนักงานศุลกากร ขอเสียภาษีโดยรายการและราคาผิดจากความจริงนั้น เรียกได้ว่าเป็นการสำแดงเท็จหรือเป็นความไม่บริบูรณ์ตามความในมาตรา ๙๙

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย กองที่ ๖) ได้พิจารณาปัญหาดังกล่าวแล้ว ขอเสนอความเห็นดังนี้

เรื่องนี้มีประเด็นอยู่ว่า ผู้ที่สำแดงเท็จในเอกสารที่ยื่นต่อพนักงานเจ้าหน้าที่โดยสำแดงราคาผ้าในบัญชีสินค้ายื่นต่อกรมศุลกากรต่ำกว่าที่เป็นจริงนั้น นอกจากจะมีความผิดตามมาตรา ๙๙^๑ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ แล้ว ผู้กระทำจะมีความผิดตามมาตรา ๒๗^๒ อีกด้วยหรือไม่

^๑ มาตรา ๙๙ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๔๙๗

มาตรา ๙๙ ผู้ใดกระทำหรือจัดหรือยอมให้ผู้อื่นกระทำ หรือยื่นหรือจัดให้ผู้อื่นยื่นซึ่งใบขนสินค้า คำสำแดง ใบรับรอง บันทึกเรื่องราว หรือตราสารอย่างอื่นต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ในเรื่องใด ๆ อันเกี่ยวข้องกับพระราชบัญญัตินี้ หรืออันพระราชบัญญัตินี้บังคับให้กระทำนั้นเป็นความเท็จก็ดี เป็นความไม่บริบูรณ์ก็ดี หรือเป็นความชักพาให้ผิดหลงในรายการใด ๆ ก็ดี หรือถ้าผู้ใดซึ่งพระราชบัญญัตินี้บังคับให้ตอบคำถามอันใดของพนักงานเจ้าหน้าที่มิได้ตอบคำถามอันนั้นโดยสัตย์จริงก็ดี หรือถ้าผู้ใดไม่ยอม หรือละเลยไม่ทำไม่รักษาไว้ซึ่งพระราชบัญญัติบังคับไว้ก็ดี หรือถ้าผู้ใดปลอมแปลงหรือใช้เมื่อปลอมแปลงแล้วซึ่งเอกสารบันทึกเรื่องราว หรือตราสารอย่างอื่นที่พระราชบัญญัตินี้บังคับไว้ให้ทำหรือที่ใช้ในกิจการใด ๆ เกี่ยวกับพระราชบัญญัตินี้ก็ดี หรือแก้ไขเอกสารบันทึกเรื่องราวหรือตราสารอย่างอื่นภายหลังที่ได้ออกไปแล้วในทางราชการก็ดี หรือปลอมดวงตราลายมือชื่อ ลายมือชื่อย่อ หรือเครื่องหมายอย่างอื่นของพนักงานกรมศุลกากร หรือซึ่งพนักงานศุลกากรใช้เพื่อการอย่างใด ๆ อันเกี่ยวข้องกับพระราชบัญญัตินี้ ทานว่าผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือจำคุกไม่เกินหกเดือน

^๒ มาตรา ๒๗ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๑) พ.ศ. ๒๔๙๐

มาตรา ๒๗ ผู้ใดนำ หรือพาของที่ยังมิได้เสียค่าภาษีหรือของต้องจำกัด หรือของต้องห้าม หรือยังมิได้ผ่านศุลกากรโดยถูกต้องเข้ามาในพระราชอาณาจักรไทยก็ดี หรือส่ง หรือพาของเช่นว่านี้ออกไปนอกพระราชอาณาจักรก็ดี หรือช่วยเหลือด้วยประการใด ๆ ในการนำของเช่นว่านี้ออกไปนอกพระราชอาณาจักรก็ดี หรือช่วยเหลือด้วยการใด ๆ ในการนำของเช่นว่านี้เข้ามา หรือส่งออกไปก็ดี หรือย้ายถอนไป หรือช่วยเหลือให้ย้ายถอนไปซึ่งของดังกล่าวนี้จากเรือกำปั่น ท่าเทียบเรือ โรงเก็บสินค้า คลังสินค้า ที่มั่นคง หรือโรงเก็บของโดยมิได้รับอนุญาตก็ดี หรือให้ที่อาศัยเก็บ หรือเก็บ หรือซ่อนของเช่นว่านี้ หรือยอม หรือจัดให้ผู้อื่นทำการเช่นว่านี้ก็ดี หรือเกี่ยวข้องด้วยประการใด ๆ ในการขนหรือย้ายถอน หรือกระทำการอย่างใดแก่ของเช่นว่านี้ก็ดี หรือเกี่ยวข้องด้วยประการใด ๆ ในการหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียค่าภาษีศุลกากรหรือในการหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงบทกฎหมายและข้อจำกัดใด ๆ อันเกี่ยวแก่การนำของเข้า ส่งของออก ขนของขึ้น เก็บของในคลังสินค้า และการส่งมอบของโดยเจตนาจะฉ้อค่าภาษีของรัฐบาลของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวที่จะต้องเสียสำหรับของนั้น ๆ ก็ดี หรือหลีกเลี่ยงข้อห้ามหรือข้อจำกัดอันเกี่ยวแก่ของนั้นก็ดี สำหรับความผิดครั้งหนึ่ง ๆ ให้ปรับเป็นเงินที่เท่าราคาของซึ่งได้รวมค่าอากรเข้าด้วยแล้ว หรือจำคุกไม่เกินสิบปี หรือทั้งปรับทั้งจำ

คณะกรรมการกฤษฎีกาเห็นว่า กรณีจะต้องพิจารณาว่า การสำแดงราคาต่ำเช่นนั้น เป็นการเกี่ยวข้องกับประการใด ๆ ในการหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยง บทกฎหมายและข้อจำกัดใด ๆ อันเกี่ยวแก่การนำเข้า ฯลฯ โดยเจตนาจะฉ้อค่าภาษีของรัฐบาลฯ ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๗ นั้นหรือไม่

เรื่องทำนองนี้ได้มีคำพิพากษากฎีกาที่ ๕๕๒/๒๕๐๔ วินิจฉัยไว้แล้วว่า การที่จำเลยยื่นใบขนสินค้าขาเข้าพร้อมกับใบอินวอยซ์ต่อเจ้าหน้าที่ศุลกากรไม่แสดงถึงร่มแพเทียมที่จำเลยนำเข้าทำให้ขาดค่าอากรไป เป็นการหลีกเลี่ยงการเสียค่าภาษีศุลกากร เป็นการกระทำความผิดทั้งตามมาตรา ๒๗ และมาตรา ๙๙ ซึ่งคณะกรรมการกฤษฎีกาเห็นว่าควรถือเป็นบรรทัดฐานตามคำชี้ขาดของศาลนี้ได้

(ลงชื่อ) หยุต แสงอุทัย

(นายหยุต แสงอุทัย)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สิงหาคม ๒๕๐๔